

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ป่าไม้เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีคุณค่า มีความสำคัญ และประโยชน์ต่อการดำรงชีพของมวลมนุษยชาติ เป็นแหล่งกำเนิดสรรพสิ่งที่มีชีวิตในป่า และยังช่วยในการอนุรักษ์ดิน และน้ำ ช่วยปรับสภาพบรรยากาศ เป็นแหล่งต้นน้ำลำธารเป็นแหล่งปัจจัยสี่ เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ เป็นแนวป้องกันลมพายุ ช่วยลดมลพิษทางอากาศ เป็นตัวกำหนดการผลิตขั้นพื้นฐานในการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศ จากคุณประโยชน์ของทรัพยากรป่าไม้จะเห็นได้ว่าทรัพยากรป่าไม้มีความสัมพันธ์ และเชื่อมอันวยประโยชน์ต่อมนุษย์ และทรัพยากรอื่น ๆ ทั้งทางตรง และทางอ้อม (รีนฤติ ชัยอำมาตย์, 2550, หน้า 1)

ความสัมพันธ์ของทรัพยากรป่าไม้กับสิ่งมีชีวิต รวมถึงวิถีการดำรงชีพของมนุษย์ หากดำเนินไปอย่างกลมกลืน จะไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมแต่อย่างใด สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับทรัพยากรป่าไม้นั้นไม่อาจสามารถหาแนวทางแก้ปัญหาได้อย่างจริงจัง และชัดเจนได้ ซึ่งน่าจะมาจากเหตุของการมองปัญหาที่ไม่ตรงกันของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างคนกับป่า (กระทรวงวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี, 2550, หน้า 35)

รัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้กำหนดแนวทางในการปกป้องรักษา และพัฒนาทรัพยากรป่าไม้ธรรมชาติที่มีอยู่ ด้วยการปรับเปลี่ยนแนวคิดไปสู่การปฏิบัติโดยมุ่งเน้นถึงการบูรณาการ และการบริหารจัดการทรัพยากรป่าไม้ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ที่ดิน น้ำ และป่าไม้ อย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพ เน้นการส่งเสริมประชาชน หน่วยงานในท้องถิ่น และองค์กร ด้วยการวางแผนยุทธศาสตร์พัฒนาป่าไม้ใน ปี พ.ศ. 2543 จะทำให้พื้นที่ปกคลุมของป่าไม้ร้อยละ 70 ของเนื้อที่ทั่วประเทศ ใน ปี พ.ศ. 2563 เพื่อสอดคล้องกับแนวทางที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ยุทธศาสตร์การพัฒนาป่าไม้ของสาธารณรัฐ

ประชาธิปไตยประชาชนลาวได้ระบุไว้ว่า พื้นที่ป่าไม้ของประเทศคงเหลืออยู่ประมาณ 93,104 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 40.34 ของพื้นที่ทั่วประเทศ (พื้นที่ของประเทศรวมทั้งหมดประมาณ 236,800 ตารางกิโลเมตร) จากข้อมูลดังกล่าวนับได้ว่า สถานการณ์ด้านทรัพยากรป่าไม้ในภาพรวมของประเทศลดลงในระดับอันตราย เมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่ป่าไม้ในช่วง ปี พ.ศ. 2503 ที่มีพื้นที่ปกคลุมป่าไม้ร้อยละ 70 ของพื้นที่ทั่วประเทศ การสูญเสียพื้นที่ป่าไม้สาเหตุเกิดจากการบุกรุกพื้นที่ป่าเพื่อขยายพื้นที่เพาะปลูกพืชทางการเกษตรเพิ่มมากขึ้น การทำไม้เพื่อการส่งออกเป็นสินค้าที่ถูกต้อง และไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ การสร้างเขื่อนขวางลำน้ำเพื่อทำเป็นแหล่งผลิตกระแสไฟฟ้าพลังน้ำ จากสาเหตุของปัญหาข้างต้นส่งผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตที่อาศัยในผืนป่า และวิถีการดำรงชีวิตของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งชุมชนเผ่าพื้นเมืองที่อาศัยอยู่รอบแนวเขตพื้นที่ป่าสงวน และป่าป้องกันแห่งชาติ (กรมป่าไม้ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, 2553, หน้า 3)

สาเหตุที่ทำให้สูญเสียพื้นที่ป่าไม้ หรือพื้นที่ป่าไม้เสื่อมโทรมลงเป็นจำนวนมากสืบเนื่องจากการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรอย่างรวดเร็วความต้องการพื้นที่เพาะปลูกพืชทางการเกษตรของเกษตรกรเพื่อเลี้ยงชีพให้หลุดพ้นจากความยากจน การส่งเสริมการปลูกพืช หรือเลี้ยงสัตว์เศรษฐกิจเพื่อการส่งออกในรูปแบบการให้เช่าที่ดินเป็นบริเวณกว้าง และเป็นเวลานาน ประชาชนไม่มีที่ทำกินจึงก่อให้เกิดการบุกรุกพื้นที่ป่าเพิ่มมากขึ้น การลักลอบตัดไม้ทำลายป่าเพื่อประโยชน์ส่วนตัว การกำหนดแนวเขตพื้นที่ป่าไม่ชัดเจน หรือไม่กระทำในหลายพื้นที่ป่า การจัดสร้างสาธารณูปโภคของรัฐ อาทิ เขื่อน อ่างเก็บน้ำ เส้นทางคมนาคม การสร้างเขื่อนขวางลำน้ำจะทำให้สูญเสียพื้นที่ป่าบริเวณที่เก็บน้ำเหนือเขื่อน การทำเหมืองแร่มีความจำเป็นที่จะต้องเปิดหน้าดินก่อน จึงทำให้ป่าไม้ที่ขึ้นปกคลุมถูกทำลายลง และไฟไหม้ป่า ไม่มีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติหินหนามหน่อเพื่อสร้างจิตสำนึกให้กับเยาวชนในโรงเรียนที่อยู่ใกล้เคียงพื้นที่ป่าสงวน จากสาเหตุดังกล่าว ได้ก่อให้เกิดผลกระทบในด้านต่าง ๆ มากมายต่อมวลมนุษยชาติ และสรรพสิ่งที่มีชีวิตในโลกปัจจุบัน ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมความมั่นคงของประเทศ การส่งเสริมด้านจิตสำนึกให้กับเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่จะเป็นผู้สืบทอด และสานต่อเจตนารมของชาติในด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และสิ่งแวดล้อม (กรมป่าไม้ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, 2551, หน้า 14)

กรมป่าไม้ได้นำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ครั้งที่ 6 (ปี พ.ศ. 2549 ถึงปี พ.ศ. 2553) ได้กำหนดให้หน่วยงานป่าไม้ในระดับท้องถิ่นเพื่อบรรลุแผนปฏิบัติการในการยกระดับความปกคลุมของป่าไม้ให้ได้ถึงร้อยละ 53 ในปี พ.ศ. 2553 ร้อยละ 65 ในปี พ.ศ. 2558 และร้อยละ 70 ในปี พ.ศ. 2563 แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ได้ถูกนำไปปรับใช้เป็นแผนปฏิบัติการในการพัฒนาในการเกษตร และป่าไม้ ปี พ.ศ. 2549 ถึง ปี พ.ศ. 2553 ซึ่งได้กำหนดไว้ 4 เป้าหมาย และ 13 มาตรการเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติโดยเฉพาะเป้าหมายที่ 4 คือ การคุ้มครองป่าไม้อย่างยั่งยืนด้วยการมีส่วนร่วมจากหลายภาคส่วนในสังคม และการได้รับผลประโยชน์อย่างชอบธรรมจากการรักษาป่าไม้ที่คงเหลืออยู่ไม่ให้ถูกทำลาย พื้นฟูป่าไม้ที่เสื่อมโทรมให้ได้ ประมาณ 15,937,500 ไร่ และปลูกป่าให้ได้ ประมาณ 937,500 ไร่ พร้อมนั้นก็ได้ออกมาตรการคุ้มครอง 3 ประเภทป่าไม้เป็นใจกลางโดยกำหนดแนวเขตแดนแต่ละประเภทป่าไม้ให้ชัดเจน สำรวจ สร้างแผนจัดสรร คุ้มครองเฉพาะแต่ละประเภทป่าไม้เชื่อมโยงเข้ากับโครงการพัฒนาต่าง ๆ ในท้องถิ่นด้วยการมีส่วนร่วมของชุมชน (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์และป่าไม้ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, 2553, หน้า 1)

ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ เป็นพื้นที่ป่าไม้กำหนดเพื่อวัตถุประสงค์การใช้ในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ อนุรักษ์พันธุ์สัตว์ พันธุ์พืช ระบบนิเวศป่าไม้ และทรัพยากรที่มีคุณค่าทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม การท่องเที่ยว เขตยุทธศาสตร์ป้องกันชาติ ป้องกันภัยพิบัติทางธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และอื่น ๆ ป่าสงวนแห่งชาติหินหนามหน่อเป็น 1 ใน 21 ป่าสงวนแห่งชาติ ที่จัดตั้งขึ้น ตามคำสั่งรัฐบาลเลขที่ 163/นย มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 512.500 ไร่ อาณาบริเวณครอบคลุมพื้นที่ 48 หมู่บ้านของแขวงคำม่วน ประชากรเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ ที่เรียกว่า เผ่าภูไท เผ่ากะเลิง เผ่าโย้ย เผ่าพัว เผ่าดาว และเผ่ากะตัก ตั้งถิ่นฐานที่อยู่อาศัยอยู่ในบริเวณแห่งนี้มาช้านานตั้งแต่บรรพบุรุษในอดีตวิถีการดำรงชีวิตเป็นแบบคนอยู่กับป่า ไม่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรป่าไม้ แต่ปัจจุบันจำนวนประชากรเพิ่มจำนวนมากขึ้น ความต้องการพื้นที่เพื่อปลูกสร้างบ้านเรือนและพื้นที่เพื่อทำกินขยายตัวตามจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น ประกอบกับความต้องการไม้จากบุคคลภายนอก จึงเป็นเหตุให้ประชาชนทำการบุกรุกแผ้วถางตัดไม้ทำลายป่าในเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ เพื่อนำผลผลิตจากป่าออกไปขายสร้างรายได้ให้แก่ครอบครัว (สภาแห่งชาติ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, 2550, หน้า 7)

อย่างไรก็ตามแม้ว่ารัฐบาลจะวางนโยบาย ออกระเบียบการที่เข้มงวดในการสกัดกั้นการบุกรุกการทำลายป่าก็ตาม หากปราศจากการปลูกจิตสำนึกให้กลุ่มคนที่ดำรงชีวิตในพื้นที่ป่านับตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่ ให้รู้ซึ่งถึงความสำคัญ และคุณประโยชน์ของป่าไม้ต่อการดำรงชีวิตแล้ว แน่ใจว่าปริมาณของป่าไม้วันยิ่งจะลดลงเรื่อยๆ ดังนั้นอำนาจการปกครองท้องถิ่นจนถึงรัฐบาล มีการรณรงค์ปลูกฝังจิตสำนึกรักษาป่าตั้งแต่ระดับหน่วยการปกครองขั้นพื้นฐานของสังคม เช่น ครอบครัว โรงเรียน หมู่บ้าน และระดับตำบล ถึงระดับจังหวัดให้มีการจัดกิจกรรมปลูกจิตสำนึกให้รู้สึกถึงคุณประโยชน์และโทษเมื่อมีการตัดไม้ทำลายป่า และมีการรณรงค์ให้มีการปลูกป่าเป็นประจำทุกปี เช่น วันปลูกต้นไม้แห่งชาติ เป็นต้น (กรมป่าไม้, สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 2553, หน้า 10)

ดังนั้นผู้วิจัย ในฐานะเจ้าหน้าที่แผนกกิจกรรม และป่าไม้ประจำแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จึงมีความสนใจที่จะศึกษาการพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ : กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวสะพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยคาดหวังไว้ว่าผลของการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางพัฒนาและเสริมสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ ของนักเรียนให้เกิดความตระหนัก ในการช่วยกันดูแลรักษาป่า และทรัพยากรธรรมชาติ เป็นผู้มีความรักป่า และสอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงของโรงเรียน และยังสามารถนำผลของการวิจัยไปใช้ในการกำหนดนโยบายเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งเป็นแนวทางเลือกหนึ่งที่จะเอื้อประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนรวมทั้งเป็นต้นแบบการพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ ในโรงเรียนที่รับผิดชอบต่อไป

คำถามของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวสะพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยกำหนดคำถามของการวิจัย ดังนี้

1. สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการในการพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่

เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นอย่างไร

2. การพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ
หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นอย่างไร

3. ผลการทดลองใช้กิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวน
แห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นอย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์
ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา
แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยกำหนดความมุ่งหมาย ของ
การวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการในการพัฒนากิจกรรม
สำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียน
มัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
2. เพื่อพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ
หินหนามหน่อ : กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยประชาชนลาว
3. เพื่อทดลองใช้กิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ
หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยประชาชนลาว

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์
ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา
แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จะก่อให้เกิดประโยชน์ ดังนี้

1. ทำให้ทราบสถานการณ์ปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการในการพัฒนา กิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ : กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวชะพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
2. ได้กิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวชะพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่จะ เป็นเครื่องมือกลไกในการขับเคลื่อนนโยบายสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ หรือเป็นต้นแบบกิจกรรมให้กับเยาวชน ในแขวงคำม่วน ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวชะพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

1.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการในการพัฒนา กิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ จำนวน 15 คน ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน 1 คน ครู 1 คน ผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 5 คน ผู้ใหญ่บ้าน 1 คน พระสงฆ์ 1 รูป เยาวชน จำนวน 4 คน และเจ้าหน้าที่ภาครัฐ 2 คน โดยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนา กิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ : กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวชะพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จำนวน 15 คน ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน 1 คน ครู 1 คน ผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 5 คน ผู้ใหญ่บ้าน 1 คน พระสงฆ์ 1 รูป เยาวชน จำนวน 4 คน และเจ้าหน้าที่ภาครัฐ 2 คน โดยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

1.3 ประชากรในระยะการทดลองใช้กิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ : กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวชะพา

แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว คือ นักเรียนมัธยม ปีที่ 1 – 4 โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ ปีการศึกษา 2558 จำนวน 35 คน ส่วนกลุ่มตัวอย่างซึ่งเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มาจากประชากร จำนวน 35 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหา ดังนี้

2.1 การศึกษาสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับการพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

2.2 การศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

2.3 การศึกษาความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

2.4 การพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ : กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา

2.5 การทดลองใช้กิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

2.6 การปรับปรุง และเผยแพร่กิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

3. ระยะเวลาของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อศึกษา

สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการพัฒนากิจกรรม ทดลองใช้กิจกรรม และปรับปรุง
กิจกรรม ช่วงเดือนพฤศจิกายน ปีพุทธศักราช 2557 ถึง กุมภาพันธ์ ปีพุทธศักราช 2558

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวน
แห่งชาติ หินหนามหนอง: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยได้ศึกษา แนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และ
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังภาพประกอบ 1

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ: กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะดังนี้

1. กิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ คือ มวลประสบการณ์ที่จัดให้เยาวชน ชั้นมัธยม ปีที่ 1-4 โรงเรียนบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน ในช่วงเวลาว่างโดยไม่มีการบังคับ หรือเข้าร่วมด้วยความสมัครใจ มีผลก่อให้เกิดการพัฒนาอารมณ์สุข สนุกสนาน หรือเกิดจิตสำนึกในด้านการอนุรักษ์ป่าสงวน และกิจกรรมนั้น ๆ เป็นกิจกรรมที่เยาวชนยอมรับ เข้าใจได้ง่ายเป็นกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบ จากการอบรม การปฏิบัติจริงนอกสถานที่ การพัฒนากิจกรรมสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ ประกอบด้วย 4 กิจกรรม คือ 1) กิจกรรมการปลูกจิตสำนึกสำหรับเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ 2) กิจกรรมการปลูกป่า 3) กิจกรรมการเดินทางป่าสงวน และ 4) กิจกรรมให้ความรู้ ด้านกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับป่าสงวน

2. การอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ หมายถึง ความสามารถของเยาวชนโรงเรียนมัธยมบ้านดู่ ในการเรียนรู้ และเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ป่าสงวนด้วยความซาบซึ้ง และก่อให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชนส่วนรวมมากที่สุด และมีระยะเวลาในการใช้งานยาวนานที่สุด โดยได้รับความรู้ในการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อจากการเข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเยาวชนที่เข้าร่วมกิจกรรม มีความสนุกสนาน และมีความพึงพอใจ ซึ่งวัดได้ด้วยแบบสอบถามความพึงพอใจ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. เยาวชน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนมัธยมบ้านดู่ เมืองบัวละพา แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ปีการศึกษา 2558

4. ป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามหน่อ หมายถึง พื้นที่ป่าไม้ที่ได้กำหนดเพื่อวัตถุประสงค์ในการอนุรักษ์ การรักษาพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ระบบนิเวศ และสิ่งต่าง ๆ ที่มีคุณค่าทางด้านธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม การท่องเที่ยว สิ่งแวดล้อม และการศึกษาค้นคว้าทางการวิจัย